

JEMIMA

ISSN 0928-7442 • september 2017

Pagina 1

2
Even
stilstaan | 3
Eben-
Haëzer | 4
35 jaar
Jemima | 6
Gefeliciteerd
Jemima! | 7
Op
herhaling | 8
Rasha | 10
Dagje
dokter | 11
Ik mag naar
Jemima komen! |
|-------------------------------|-----------------------------|-------------------------------|--------------------------------------|-----------------------------|-------------------|------------------------------|---|

JEMIMA NEWS

Nieuwsbrief van
Stichting Jemima

35 JAAR

Toen Ed en Heleen Vollbehr 35 jaar geleden op verzoek van de Israëlische regering het kindertehuis Jemima oprichtten, hadden ze niet het vermoeden waar dit naar toe zou groeien. Zij waren geraakt door de woorden uit Mattheus 25: “En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.”

Het kleine stekje groeide in 35 jaar erg uit. Het zijn jaren geweest waarin vreugde en verdriet, blijdschap en zorgen elkaar hebben afgewisseld. En dat is nog zo! De zorg over onze gehandicapte bewoners, de zorgen over de financiën, maar ook de dankbaarheid dat zoveel kinderen konden en nog kunnen worden geholpen! Heel veel gemotiveerde vrijwilligers zijn in deze jaren voor korte of langere

tijd in Jemima werkzaam geweest en weer teruggekeerd. Zij hebben veel verschillende ervaringen opgedaan, maar één ding hadden ze gemeen: hun liefde voor de bewoners en het werk dat nog steeds gedaan mag worden. Daarom leek het bestuur een goede gedachte om in Nederland stil te staan bij **het 7e lustrum: 35 jaar Jemima**. Wat zou het leuk zijn als we deze jubileumdag op zaterdag 23 september

veel bekenden, oud-vrijwilligers en sympathisanten mogen ontmoeten!

Opdat we niet zouden vergeten en mogen schrijven: Eben Haëzer!

*Kees Bel,
voorzitter*

Blijf het werk van Jemima steunen!

Even stilstaan

Laten we even stilstaan bij het allereerste begin, het voorjaar van 1982, toen er van Jemima nog niets bestond: nog geen kinderen, geen hulpmiddelen, niks. Alleen de nood was er en de liefde en de motivatie om daar iets mee te doen.

Hoe belangrijk is deze datum geweest voor zoveel mensen en hoe belangrijk is hij nu nog steeds voor alle kinderen en alle bewoners die ongeacht hun mogelijkheden of beperkingen zoveel liefde en respect ontvangen! Belangrijk voor elke medewerker die ooit in Jemima werkte. Belangrijk ook voor alle jonge vrijwilligers die huis en haard verlieten om te gaan wonen en werken en al hun talenten in te zetten in deze nieuwe, spannende omgeving. De medewerkers hebben geleerd dankbaar te zijn voor de zegen die hun komst hen bracht. Ook ik wil hier dankbaarheid uitspreken:

Lieve Ed,

Namens alle bewoners en alle medewerkers van Jemima wil ik hier in de eerste plaats jou persoonlijk bedanken. Want iedere keer als ik in mijn werk moei-

lijkheden tegenkom, kijk ik naar jouw portret hier in mijn kantoor en dan denk ik: "deze man begon hier met niks en hij heeft bergen verzet voor Jemima en voor al haar bewoners; ik moet gewoon doorgaan!" Jouw portret helpt mij gemotiveerd te blijven en het niet op te geven.

Geachte leden van het bestuur,

De laatste jaren is er binnen Jemima heel veel veranderd en zijn er heel veel verbeteringen doorgevoerd, dit alles dankzij uw loyaliteit en uw inzet om ons land, onze medewerkers en onze bewoners te helpen en te steunen. Uw geduld en uw wijsheid zijn voor ons een voorbeeld ter navolging bij elke beslissing waar we voor komen te staan!

Beste vrijwilligers,

Jullie lieten je eigen familie en je eigen land achter om ons land te steunen en dat kunnen we niet genoeg waarderen! Jullie lieten ons delen in jullie eigen cultuur en tradities en zo leerden we van elkaar.

Beste medewerkers,

Sommigen van jullie werkten maar kort in Jemima, anderen langer en weer ande-

ren tot op de dag van vandaag, maar allemaal, stuk voor stuk, leverden jullie een fantastische bijdrage!

Lieve bewoners,

Van jullie leren we het allerbelangrijkste: lief te hebben.

Beste sponsors,

Alle bewoners van Jemima waarderen uw financiële en morele hulp en ondersteuning. Wij beseffen maar al te goed dat het mede dankzij uw steun is dat Jemima kan blijven bestaan en kan blijven groeien en zichzelf kan blijven verbeteren.

Allen die ooit Jemima bezochten, bezoekers of vrienden, wil ik hier eveneens bedanken.

Maar uiteindelijk dank ik vooral de Heere.

*Lana Zoughbei,
General Manager*

Op maandagmorgen 7 augustus hebben wij geheel onverwachts afscheid moeten nemen van Salem. Hij is geboren op 28 april 1994 en woonde sinds 2003 op Jemima. Salem mocht 23 jaar worden. Salem is geboren in een bedoeïenenfamilie. Zijn ouders konden niet goed voor hem zorgen; op Jemima kreeg hij een tweede familie erbij. Salem was creatief en maakte regelmatig mooie tekeningen en schilderijen. Een troost voor allen is, dat wij geloven, dat Salem nu bij de Heere mag zijn.

Financiële adoptie

Voor minimaal € 20,- per maand helpt u een bewoner van Jemima. Al onze bewoners hebben hulp nodig; zonder die hulp zullen zij op straat terecht komen of het niet overleven. Met uw hulp kunnen wij o.a. een deel van de benodigde voeding, kleding, therapie en verbandmiddelen bekostigen van een door u gekozen bewoner. Helpt u mee? Samen maken wij het mogelijk één of meerdere bewoners van Jemima te onderhouden.

Kijk voor meer informatie op onze website: <http://www.jemima.nl/financiële-adoptie> en heeft u nog vragen stuur dan een mail naar: adoptie@jemima.nl

Eben-Haëzer

Op 23 september 2017 hopen we te vieren, dat Jemima 35 jaar bestaat. In augustus 1982 werden de eerste kinderen in ons tehuis opgenomen. In die tijd was het werk nog een onderdeel van blindentehuis "House of Hope". Twee jaar later, in de zomer van 1984 - toen het werk levensvatbaar bleek - werd in Nederland - ter ondersteuning van de activiteiten in Bethlehem - de Stichting Jemima opgericht. Met ingang van 1 januari 1986 ging het werk zelfstandig verder op een nieuwe locatie en onder de naam Jemima.

In één van de eerste nieuwsbrieven in 1982 schreef ik onder andere: "Ik schrijf dit namens ons drieën, nl. Ellen van 't Hoenderdaal die sinds oktober 1981, en Ed en Heleen Vollbehr, die sinds januari 1982 werkzaam waren in het blindentehuis Siloah Mission. Hoewel we alle drie het gevoel hadden, dat we in Bethlehem een taak te vervullen hadden, was er voor ons toch geen passende rol in Siloah Mission weggelegd. Te midden van de toenemende onzekerheid over de weg die wij verder moesten gaan, opende de Heere God echter nieuwe perspectieven. Een ander blindentehuis in de omgeving - House of Hope - nam contact met ons op. Men had daar nl. geboord, dat wij gelovigen waren, die ervaring hadden met de verzorging van verstandelijk gehandicapten. Wel, men heeft ons, nadat we wat nader hadden kennis gemaakt, gevraagd of wij de leiding wilden nemen van een nieuw te openen afdeling voor verstandelijk gehandicapte kinderen. Na een periode van gebed en overleg hebben wij besloten, om deze taak op ons te nemen. Officieel zullen wij D.V. in augustus beginnen, maar al vanaf 1 juni hebben we intrek genomen in House of Hope. Aangezien hier ook nog geen scholen of dagverblijven voor verstandelijk gehandicapten zijn, zullen wij ook de dagopvang moeten verzorgen. We hopen daarom in de maanden juni en juli voorbereidingen te treffen en materiaal aan te schaffen, of te maken. Reeds 19 jaar bestaat House of Hope - en het is geble-

ken, dat de Heere zorgt. En met de leiding van House of Hope vertrouwen ook wij erop, dat de Heere in al onze noden zal voorzien. Graag houden we U op de hoogte van het verdere verloop van onze werkzaamheden hier. We zijn dankbaar voor alles wat God ons in de afgelopen tijd heeft gegeven. In het laatst bijgebouwde gedeelte van House of Hope - waarin wij gaan wonen - is een gedenksteen in de gevel aangebracht met de woorden Eben-Haëzer: tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen. Dat is ook onze ervaring."

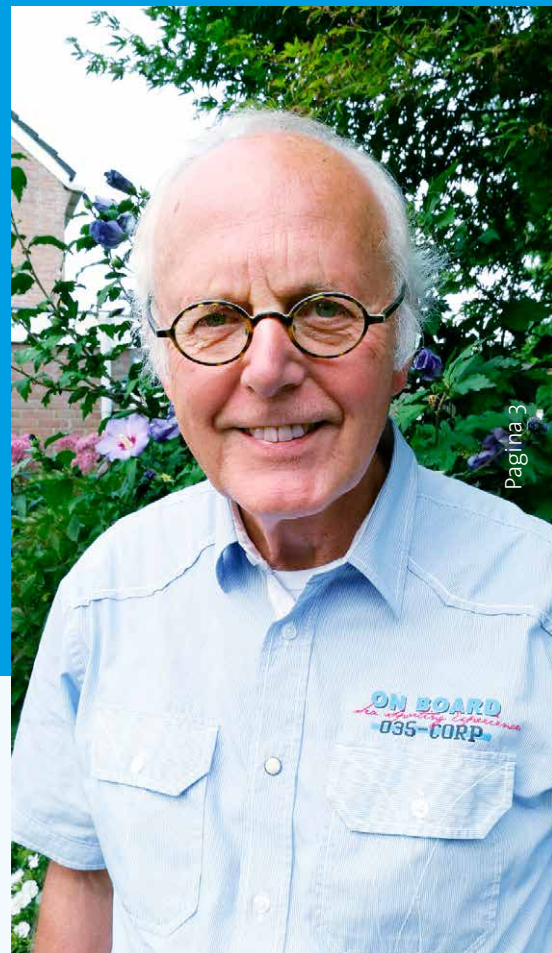
De volgende nieuwsbrief betreft de kinderen, die gingen komen: "Omstreeks de 18e augustus zullen er twee kinderen bij komen, omdat ze bij elkaar boren. Het zijn een broertje en een zusje. Beiden blind en broertje ook nog doof. U zult begrijpen, dat we ons wel eens onzeker afvragen hoe we deze kinderen moeten bereiken. Vooral zo'n mannetje, dat doof en blind is heeft alleen nog tastzin waarmee hij gevoelig kan zijn voor de prikkelingen van het leven. Maar we hebben telkens ook weer de bemoediging, dat de Heere Jezus ons belooft, dat Hij ons met zijn Geest in alle dingen leiden zal. En aan die belofte houden we ons vast.

In de daarop volgende nieuwsbrief kwam weer iets nieuws naar voren over die twee: "Het broertje en zusje, waar we toen nog op zaten te wachten, bleken twee zusjes

te zijn, die nu al weer geruime tijd hier zijn. Het zijn Nadia van zes en Rasha van vijf jaar. Nadia is doof en nagenoeg blind en Rasha is blind. De eerste maand was het echt uitzoeken hoe we hen konden helpen. Eten deden en konden zij niet zelf. Ze waren gewend alleen maar zacht of vloeibaar voedsel te eten. Nadia was vanaf de geboorte doof en blind. Toen Rasha werd geboren namen de ouders aan dat ook zij doof was. Zij wisten niet, wat ze er mee aan moesten en stopten hen bij elkaar in een kamertje en gaven hen eten wanneer de zusjes daar trek in hadden. Er is nooit iets met de kinderen gedaan, vandaar die achterstand.

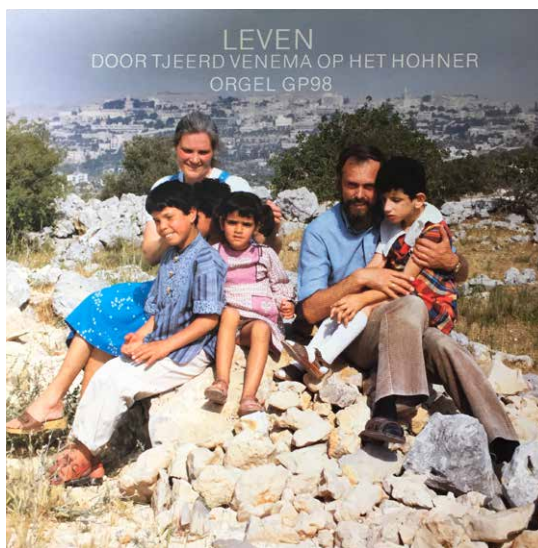
Nadia en Rasha wonen nog steeds in Jemima en zijn ondertussen over de veertig jaar. Bijzonder, dat dat werk al die jaren kon doorgaan. Mensen vallen weg, maar steeds zijn er opvolgers. En nog steeds is er financiële ondersteuning van het werk. Na 35 jaar kunnen ook wij zeggen "Eben-Haëzer": tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen.

Ed Vollbehr

35 jaar Jemima, een teken

Op 23 september 2017 hopen we te vieren dat Jemima 35 jaar bestaat. In augustus 1982 werden de eerste kinderen in ons tehuis opgenomen. In die tijd was het werk nog een onderdeel van blindentehuis "House of Hope". Twee jaar later, in de zomer van 1984 - toen het werk levensvatbaar bleek - werd in Nederland - ter ondersteuning van de activiteiten in Bethlehem - de Stichting Jemima opgericht. Met ingang van 1 januari 1986 ging het werk zelfstandig verder op een nieuwe locatie en onder de naam Jemima.

Cover van een grammofoonplaat van Tjeerd Venema ter ondersteuning van het werk van Ed en Heleen (House of Hope)

Als eerste voorzitter heb ik de aanloopfase naar de oprichting van de Stichting Jemima meegemaakt en de eerste 13 jaar na de oprichting. Ik kende Heleen en Ed Vollbehr al vele jaren als leden van de Baptistengemeente Utrecht-Noord. Zij gaven destijds in Naarden leiding aan een tehuis voor mensen met een verstandelijke beperking. In 1982 gaven Ed en Heleen te kennen dat zij zich geroepen wisten om naar Bethlehem (Westbank) te gaan om daar te werken bij Siloah Mission, een organisatie gericht op hulp aan blinden. Bij aankomst bleek al snel, dat voor Ed en Heleen, met Ellen van "t Hoederdaal als medewerkster, binnen Siloah Mission geen passende rol was weggelegd. God opende echter nieuwe perspectieven. Een ander blindentehuis in de omgeving, House of Hope, nam contact met hen op. Men had daar nl. gehoord, dat zij gelovigen waren, die ervaring hadden met de verzorging van verstandelijk gehandicapten. Hun vraag was of zij de leiding zouden willen nemen van een nieuw te openen afdeling voor verstandelijk gehandicapte kinderen. Na een periode van gebed en overleg hebben zij besloten, om deze taak op zich te nemen.

Ed en Heleen liepen bij hun werk tegen een ruimteprobleem aan. In het gebouw

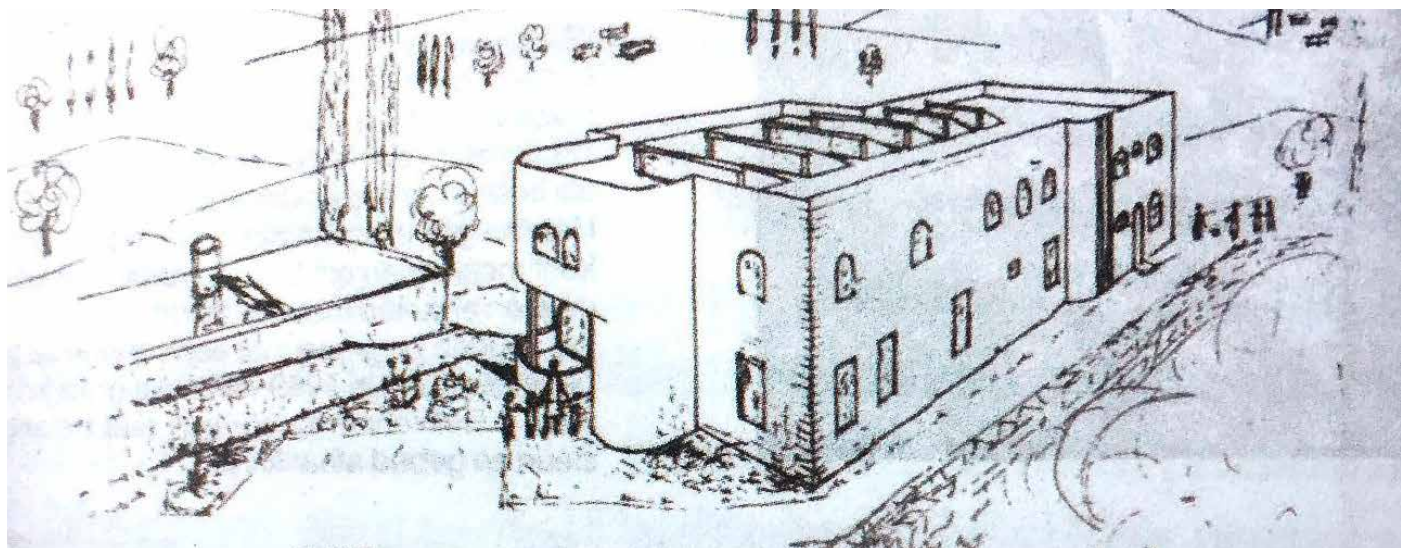
was veel te weinig ruimte voor hen. Als de kinderen 's avonds gingen slapen, moesten er matrassen in de keuken worden gelegd. In die tijd kwamen Ed en Heleen in aanraking met Tjeerd Venema, die met zijn grammofoonplaten met Christelijke muziek gespeeld op een Hohnerorgel, allerlei goede doelen ondersteunde, waaronder "House of Hope". Hij had contacten met de Evangelische Omroep en deze organisatie stelde voor om iets aan het ruimteprobleem te doen. Maar dat kon alleen als er een stichting zou komen. In diezelfde tijd was er bij Ed en Heleen het idee opgekomen, omdat het werk levensvatbaar bleek, dat in

Nederland een stichting opgericht zou worden, ter ondersteuning van de activiteiten in Bethlehem.

Een viertal vrienden van Ed en Heleen, te weten Aaltje Hiemstra (secretaris), Cor van der Mei (penningmeester) Broniek Wlochacz (algemeen adjunct) en John Sussenbach (voorzitter), richtten een stichting op en vormden het eerste bestuur. Heleen kwam met de naam voor de nieuwe stichting: Jemima, naar de eerste dochter van Job na zijn beproevingen. Deze naam betekent duifje, liefelijke. En zo is het allemaal begonnen. Tamelijk amateuristisch wat het bestuur betreft, maar met een groot vertrouwen in God.

In december 1985 hield de EO een grote televisieactie "In Bethlehem staat een huis", die meer dan 1.100.000 gulden opbracht. In Bethlehem vonden Ed en Heleen een stuk grond met daarop een bouwval, waarvan het fundament toch heel bruikbaar was. De architect Koos Bouterse maakte hiervan gebruik en heeft een prachtig ontwerp voor het Jemimahuis gemaakt. In november 1986 kon de eerste steen worden gelegd en werd een begin gemaakt met de bouw van het eerste Jemima huis.

van Gods trouw

Ontwerp Jemimahuis

Jaren later volgde nog de bouw van het Helenagebouw.

Terugkijkend op die eerste periode komt bij mij een diep gevoel van dankbaarheid op jegens onze Hemelse Vader voor Zijn leiding en bewaring. Hoe gemakkelijk hadden wij als bestuurlijke amateurs met weinig kennis van de lokale situatie kunnen uitglijden! Maar Hij bewaarde ons en het Jemimahuis werd werkelijkheid! Wat wij als bestuur toen nog onvoldoende voorzagen, was dat dit nog maar het begin was en dat het bouwen van een huis één ding is, maar het goed laten lopen van een tehuis voor verstandelijk en lichamelijk gehandicapte kinderen iets heel anders is. We werden geconfronteerd met de financiën, met het aantrekken van vrijwilligsters, met gezondheidsproblemen van de kinderen ter plaatse en met nog veel meer. Als ik eraan terugdenk, had het op zoveel manieren verkeerd kunnen gaan. Maar God heeft op Zijn tijd en op Zijn manier altijd weer voorzien. Velen hebben gebeden en gegeven voor het Jemimawerk en de Heere zegende het werk.

Een grote beproeving werd de Palestijnse opstand, die bekend is geworden als de eerste Intifada (1988-

1993). Het leven van onze medewerkers kwam in gevaar. Wat moesten we doen? Alle vrijwilligsters terugroepen? Als bestuur konden we de lokale omstandigheden niet beoordelen. We legden het bij Ed en Heleen en de vrijwilligsters neer. Wie naar Nederland terug wilde, kreeg daartoe alle medewerking, maar uiteindelijk bleef iedereen. God bewaarde. We worstelden vaak met de vraag of we verder moesten gaan, of we moesten investeren en God gaf vertrouwen om door te gaan. Nu meer dan 30 jaar later staat het Jemimahuis er nog steeds; er is veel veranderd. Lag het accent van de medewerkers in het begin vooral op Nederlandse vrijwilligsters, tegenwoordig hebben de medewerkers meestal een Palestijnse achtergrond. Maar één ding is hetzelfde gebleven: Heleen en Ed hadden voor ogen een plaats op de Westbank op te zetten, waar kinderen met een ernstige beperking de liefde van God zouden ervaren in de zorg, die zij zouden ontvangen.

Veel is veranderd, maar die sfeer, die gerichtheid zijn nog steeds kenmerkend voor het Jemimahuis. Door alle moeilijkheden heen heeft de trouw van God het mogelijk gemaakt om door te gaan. Hij schonk mensen en

middelen, zodat het werk door kon gaan. Die trouw van God is ook zichtbaar in de mensen, die op hun beurt trouw waren aan hun roeping, ondanks moeilijkheden en persoonlijke opofferingen. Zonder anderen te kort te willen doen, wil ik drie namen noemen, in wie ik Gods trouw zie gereflecteerd. Dat zijn natuurlijk Ed en Heleen Vollbehre, maar ook zuster Emmanuela, die vanaf 1985 tot op de dag van vandaag zich liefdevol dienstbaar maakt voor kinderen en medewerkers.

Tenslotte, ook voor de toekomst leggen we het Jemimawerk in de handen van God. Met de Psalm 89 mogen we zeggen: "Van uw liefde, Heer, wil ik eeuwig zingen, van uw trouw getuigen, geslacht na geslacht!"

*John
Sussenbach*

Gefeliciteerd met je verjaardag Jemima!
Je bent nu 35 jaar oud! Je bent door de jaren heen alleen maar sterker en mooier geworden! Nogmaals, hartelijk gefeliciteerd!

Ik zag je al toen je nog maar net geboren was. Je was mooi, zo klein en eenvoudig. Vanaf het moment dat ik je zag was ik aan je verknocht en heb ik je nooit meer los kunnen laten. Vijfentwintig jaar lang heb ik je van dichtbij gevolgd en ik volg je nog steeds, al is het nu niet meer zo intensief als voorheen. Jemima, je was, bent en zult altijd in mijn hart zijn!

Alhoewel de oprichters van Jemima al in 1982 naar Bethlehem kwamen, kostte het hen een paar jaar om zich te oriënteren. "The House of Hope" was één van de plaatsen waar ze tijdelijk verbleven, tot ze een plek gevonden hadden waar ze de wieg om Jemima in geboren te laten worden neer konden zetten. Het was in deze beginperiode dat ik Ed en Heleen Vollbehr, die al hun liefde en aandacht hadden gericht op het welzijn en de gezonde groei van hun pasgeborene, Jemima, voor het eerst ontmoette. Toen ik hen zo zag werken, vol liefde en toewijding, kon ik niet anders dan me met dezelfde liefde en toewijding bij hen aansluiten. Er waren nog maar tien mooie en bijzondere kinderen toen, met verschillende handicaps. Er was blijdschap, en de liefde van de Heere was over ons.

Natuurlijk was het niet alleen maar rozengeur; er waren ook dorens die af en toe konden prikken, maar juist dat maakte dit huis zo fijn. Met liefde droegen we elkanders lasten, voor het welzijn en het geluk van de ander waren we bereid onszelf opzij te zetten, zoals de Heere ons ook leert in de Bijbel.

Terwijl we zorgden voor een elke week toenemend aantal kinderen, gingen de jaren snel voorbij. Omdat het gezin zo snel groeide werd een groter onderkomen noodzakelijk. Nederland kwam ons te hulp en in Beit Jala werd een groter huis gebouwd, waar we in de zomer van 1987 introkken. Ieder jaar kwamen er meer Nederlandse vrijwilligers en stagiairs en het werk vond voorspoedig voortgang.

Ons geloof werd op de proef gesteld toen we nauwelijks nog geld hadden om in de groeiende behoeften van Jemima te kunnen voorzien. Maar we hadden een sterk geloof en de Heere liet ons nooit in de steek maar voorzag in alles wat we nodig hadden. Hij

was er, in tijden van vrede en in tijden van strijd. Geprezen zij Zijn naam!

Toen de kinderen ouder werden, werd het noodzakelijk ze op te splitsen in verschillende groepen. En weer was Nederland daar en konden we het werk voortzetten in een nieuw onderkomen van zeven verdiepingen hoog, het "Helena House"! Het kostte ons een paar jaar om dit grote gebouw helemaal in orde te krijgen, maar nu functioneert het prima!

Omdat we op een gegeven moment niet meer kinderen op konden nemen, werd er een ambulante programma opgezet: leraren en vrijwilligers bezochten de ouders thuis en leerden hen hun kinderen zelf te begeleiden en te helpen.

Er is heel wat veranderd sinds het moment dat ik voor het eerst kennis maakte met het kleine gezin dat Jemima toen was. De oprichters, Ed en Heleen Vollbehr zijn weg. Heleen ziet sinds 1998 vanuit haar huidige woonruimte nog steeds toe op het wel en wee van haar familie in Jemima, maar Ed is in 2002 teruggegaan naar Nederland. Van een familiehuis is Jemima uitgegroeid tot een groot instituut, met alles wat daarbij komt kijken. Al naar gelang de eisen van de tijd werden de noodzakelijke veranderingen ingevoerd, maar één ding is hetzelfde gebleven: de liefde en de zorg voor de kinderen. Dat is – en zal hopelijk altijd blijven – het kenmerk en het karakter van het huis Jemima. Daar werd het voor opgericht.

Moge de Heere Jemima en allen die binnen haar muren verblijven zegenen!

Sr. Emmanuela Micallief

Op herhaling

Eind 2007 werd mij gevraagd of ik gedurende januari en februari 2008 de manager Daycare - Judith van Weelden - tijdens haar verlof wilde vervangen. Na enige aarzeling en uitgebreid overleg heb ik daarmee ingestemd.

Het was voor mij een zeer intensieve tijd. De grote inzet van het hele personeel en vrijwilligers voor de lichamelijk en geestelijk gehandicapte kinderen maakte duidelijk hoe bij de christelijke instelling Jemima het omzien naar deze naasten inhoud en gestalte werd gegeven. Te meer daar vrijwel alle kinderen een moslimachtergrond hadden. Opvallend was ook dat de relatie van de kinderen met hun ouders vrijwel uitsluitend via de moeder verliep en de vader veelal buiten beeld bleef. In de moslimwereld wordt een gehandicapt kind veelal als een straf van Allah gezien.

Bijzonder vond ik ook de dagopening waarbij we begonnen met een stukje uit de Bijbel. Het was voor mij wel even wennen en wat verwarrend dat in de Arabische Bijbel de naam van God als

Allah wordt weergegeven. Een groot voordeel voor mij was, dat ik automatisch - als wat oudere en als man - een natuurlijk overwicht en gezag over het vrouwelijke personeel had. Overigens heb ik dat maar een enkele keer moeten gebruiken. De zorgen over financiën speelden een grote rol. Soms waren er onvoldoende middelen om olie te betalen en zaten we (met 20 cm sneeuw) een tijdje in de kou. Veel waardering had ik voor de mogelijkheid om een aantal kinderen voor een onderzoek naar zowel het Shaare Zedekziekenhuis als het Alyn Hospital in Jeruzalem te mogen begeleiden.

Blijkbaar werd mijn inzet zeer gewaardeerd, want 2 jaar later werd ik opnieuw als vervanger voor eenzelfde periode gevraagd. Ditmaal voor de hele zorgverlening, inclusief het HBI-project. Ook in

deze periode heb ik met veel inzet mijn bijdrage mogen leveren.

Ik wens Jemima, bewoners, personeel en vrijwilligers, onder Gods zegen, een vruchtbare toekomst toe.

Woudenberg, september 2017

Bram de Ronde

Jemima viert feest!

Op **DV zaterdag 23 september aanstaande** vieren wij het 35-jarig bestaan van Jemima. Dat wil zeggen 35 jaar geleden begonnen Ed en Heleen Vollbehr met de opvang van kinderen met een meervoudige beperking. Nu - 35 jaar later - willen wij hierbij stilstaan en onze dankbaarheid tonen aan onze hemelse Vader.

Wij komen samen in de **Lichtboog (kerk), Kruisboog 22, 3994 AE Houten**. Vanaf 10.00 uur bent u van harte welkom en het programma start om 10.30 uur. Wij bieden u een gevarieerd programma aan met veel gelegenheid voor ontmoeting. Voor deze dag komen speciaal Lana Zoughbei, zuster Emmanuela en David Sawaifa over. Verder werken mee: Young Ladies Choir Hadassah en Arjan Wouters (begeleiding), Paul Cherryseed (troubadour), ds. Wout Oosterhof (vertrouwenspersoon van Jemima), John Sussenbach (eerste voorzitter van

Stichting Jemima), ds. Aart Brons, Emmie Bakker, het bestuur van Jemima en anderen.

De kinderen bieden wij deels een apart programma aan. Paul Cherryseed zal voor hen optreden en liedjes met hen zingen. Verder zal er een tekenwedstrijd gehouden worden. Er zullen t.b.v. Jemima diverse spullen verkocht worden, zoals olijfhoutproducten - die gemaakt zijn door Baha en Anan - door bewoners getekende kaarten en andere producten.

Het definitieve programma zal op de website van Jemima geplaatst worden: www.jemima.nl en op de Facebookpagina van Jemima. Heeft u zich al aangemeld? Dit kan tot 18 september aanstaande. Graag een bericht naar: info@jemima.nl Graag uw naam vermelden, aantal personen en aantal kinderen. Wij zorgen voor een lunch.

Rasha

De dag dat ik een telefoontje ontving van Amalia Reuel, de directeur van “Hassadna”, het conservatorium in Jeruzalem, die me vertelde dat ze een nieuwe student voor me had, had ik nog geen idee van het feit dat deze student mijn leven fundamenteel zou veranderen. In feite wist ik nauwelijks wie het was. Amalia vertelde me dat haar ouders toegewijde christenen waren, dat ze over de moeder een goed gevoel had, dat het meisje blind was en talent had. Ik hield een baby in mijn armen tijdens dit telefoongesprek, m’n derde dochter. Ik bleef met vragen zitten.

Dat was het begin van mijn kennismaking met Rasha en de Vollbehrs. Ik ontdekte dat al mijn ideeën over hoe je het beste les zou kunnen geven aan een blinde student, weinig met de realiteit hadden uit te staan. Aan de ene kant leek Rasha volledig op te gaan in haar eigen wereld, aan de andere kant was ik diep onder de indruk van de muzikale rijkdom van die wereld. Zou het mogelijk zijn op den duur persoonlijk contact met haar te krijgen door in die wereld door te dringen, al was het maar het contact tussen leerling en docent?

Als ik nu terugkijk op mijn gedachten en mijn ambities in die tijd, dan denk ik: “Ja, niet alleen bleek het mogelijk, maar er gebeurde nog zoveel meer!” De ervaring van het lesgeven aan Rasha heeft mijn leven fundamenteel veranderd. Mijn lesmethode, de manier waarop ik lesgeef en aan wie, is radicaal gewijzigd. Alles wat ik vanuit professioneel oogpunt belangrijk had gevonden, moest worden heroverwogen. Maar vooral het feit dat ik in contact kwam met het mysterie van Rasha’s innerlijke wereld heeft mij geraakt tot in de kern van mijn wezen.

Mijn relatie met Rasha, de Vollbehrs en Jemima, heeft mijn leven en dat van mijn familie absoluut verrijkt en onze horizon verbreed. Maar dat de BBC ooit in mijn huiskamer de documentaire “Beautiful Music” zou opnemen, had ik mij in mijn wildste dromen nog niet kunnen voorstellen. Ik realiseerde me toen dat deze contacten alléén door de Heere mogelijk waren gemaakt en dat ik moest bidden deze zegeningen waard te mogen zijn.

In de gewone werkelijkheid leert een pianoleraar je hoe je piano moet spelen. Het gaat om vingerzetting, muzikaliteit, ritme, notenschrift - noem alle technieken maar op. Maar dat waar ik werkelijk op hoop, het mooiste resultaat, is als een student zich via de piano die liefde voor muziek eigen maakt, die ons leven verruimt en verrijkt.

En dan is daar Rasha... In het begin leek gewoon lesgeven bijna niet mogelijk. Maar haar muzikale gevoel en betrokkenheid bleken enorm. Het kwam erop neer dat die mij dwong alle gebruikelijke lesmethodes los te laten en in het onbekende diepe te duiken van een totaal onbekende muzikaal-pedagogische stroming. Les aan haar werd een soort ontmoeting. Terwijl ik luisterde naar hoe ze speelde dacht ik: “Wat zou

haar kunnen helpen?” Soms luisterde ik alleen maar, soms improviseerde ik samen met haar, soms inspireerde haar spel mij tot een muzikale gedachte of compositie die ik dan voor haar speelde. Kleine dingen, die gebeurden in de loop van de tijd. Soms voelde het alsof Rasha alleen maar deed wat ze deed en zich verder niet van mij bewust was.

“Haar muzikale gevoel en betrokkenheid bleken enorm.”

In het begin voltrok de verbale communicatie tussen Rasha en mij zich via de Vollbehrs. Ik sprak hen aan in het Engels en zij brachten dit dan in het Nederlands over aan Rasha. Maar onze echte verbinding liep via de muziek. In de loop van de tijd leerde ik de Vollbehrs en hun bijzondere talenten meer en meer kennen. Ik ontmoette Heleens broer, Ed's moeder en zijn broer en ik ontmoette Rasha's broer en zus. Ook bracht ik een bezoek aan Jemima. Meer en meer raakte ik onder de indruk van hun verbazingwekkende toewijding aan hun werk. Heleen vertelde me dat haar familie in de tweede wereldoorlog Joden onderdak had geboden en welke invloed dit op haar leven als kind had gehad. Ondertussen ontwikkelde het contact tussen mij en Rasha zich.

Op een dag vertelde Heleen mij over een gevoel van zwakte in haar armen. Ze wist dat dit geen goed teken was. Het was toen dat ik ontdekte aan welke ziekte ze leed. Ze was een zeer sterke persoonlijkheid en hoopte haar ziekte te kunnen overwinnen. De lessen gingen ondertussen door. En het moment kwam dat Rasha zich tijdens de les naar mij toewendde, alsof ze hulp zocht. Tot dan toe was ik nooit helemaal zeker of mijn aanwijzingen wel of niet overkwamen. Maar vanaf dat moment werd ik pas werkelijk haar leraar. Stapje voor stapje wist ik mogelijkheden te vinden om haar muzikale capaciteiten uit te breiden en te verbeteren. Terwijl ik ondertussen haar steeds erop moest

wijzen haar vingers meer te gebruiken! Verbazingwekkend zoals ze speelde! Het was een soort aaien van de toetsen wat ze deed.

Toen Rasha haar eerste recital gaf, wisten we al van haar bijzondere muzikale geheugen. Alles wat we ooit samen hadden gespeeld kende ze nog volledig uit haar hoofd. Sinds ons eerste contact was ze enorm vooruit gegaan. Van eenvoudige stukjes en kinderliedjes was ze nu in staat Beethovens vijfde symfonie te vertolken, zij het op haar eigen wijze. Het was gedurende deze periode dat ze haar grootste piano-technische doorbraak beleefde: haar ontdekking dat elke vinger een nummer heeft. De kennis wanneer welke vinger te gebruiken maakte het voor haar mogelijk de muziek te spelen waar ze zelf het meest van hield. Het moment van die ontdekking was voor mij als pianoleraar de meest bijzondere ervaring die ik ooit had.

Vanaf dat moment ging het hard. Ik was nu in staat haar de fundamentele technieken voor piano bij te brengen, zoals de verschillende toonladders, akkoorden en arpeggio's. Een meer accurate uitvoering van de verschillende stukken werd nu mogelijk, maar tegelijkertijd moest ik voorzichtig zijn haar emotionele balans niet te verstoren. Het was een verheugende tijd. Maar we zouden voor een enorme beproeving komen te staan.

“Ik moest voorzichtig zijn haar emotionele balans niet te verstoren.”

Het overlijden van Heleen bracht in Rasha een diepgaande verandering teweeg. Toen ik haar zag tijdens de begrafenis, besepte ik hoe ernstig ze geschokt was. Haar vooruitgang op de piano stopte en ik werd teruggeworpen op het ondergaan van Rasha in haar eigen wereld, terwijl ik hoopte dat de muziek haar zou helpen door deze pijn-

lijke tijd heen te komen. Maar nog meer beproevingen wachtten ons. De 'Tweede Intifada' was een gruwelijk gebeuren. Toen het tot een vuurgevecht kwam in Gilo, de buurt waar ik woon, werd het een haast surrealistische ervaring. Toen het leger het vuur beantwoordde in de richting van Beit Jala en Jemima, vroeg ik me af hoe het in Jemima eraan toe zou gaan. Ik kreeg telefonisch contact en hoorde op de achtergrond sommige kinderen huilen. Ook mijn jongste dochter was bang en overstuur. Toen ik haar vertelde dat ook onze vrienden in Jemima overstuur waren, hielp haar dat een beetje.

“Muziek was haar leven; zonder lessen werd ze ziek.”

Er kwamen versperringen en periodes waarin Rasha de lessen niet kon volgen. Ik zag wat een diepgaand effect dit op haar had. Muziek was haar leven; zonder lessen werd ze ziek. Er kwamen problemen met haar toestemming Jeruzalem te bezoeken. Er waren veranderingen in Jemima. Toen ik uiteindelijk te horen kreeg dat haar lessen niet langer door konden gaan, wist ik dat ik iets moest doen.

Dit was een beslissend moment in mijn leven en de Heere verhoorde mijn gebed. Rasha is niet zomaar één van mijn leerlingen. We hebben samen bijzondere ervaringen gedeeld. We kenden de vreugde van het samen muziek maken; van het ontdekken van mogelijkheden toch samen te werken ondanks onneembaar lijkende hinderenissen. We gingen samen door periodes van verdriet, van oorlog, van scheiding. Maar de fantastische dingen die we samen hebben beleefd overstijgen alles wat ik ooit gedacht zou kunnen hebben op dat moment toen Amalia me belde over een nieuwe leerling.

Devorah Schramm, pianolerares Rasha. (Noot van de redactie: Rasha volgt nog wekelijks pianoles bij Devorah).

Een dagje dokter in Jemima

De zon staat al te branden op het huis. Het is zeven uur. De kinderen worden wakker en zodra we opstaan, zweten we alweer... Het is zomer! Na een snelle douche maak ik samen met de kinderen een lekkere smoothie van yoghurt en de heerlijke vruchten van hier zoals bananen, mango's etc. Ook hebben we gisteren vijgen en druiven geplukt in onze tuin. Aan vers fruit geen tekort! Mmmm...

Als de kinderen naar zomerkamp en burens zijn gebracht, haasten mijn man en ik ons naar onze taallessen. Het Arabisch krijgen we heel langzaam een beetje onder de knie. We vinden het leuk, zeker ook doordat de Palestijnse taalleraar een vriend is geworden met wie we veel bespreken over ons leven hier en over het leven in het algemeen op deze veelbesproken plek. Het blijft moeilijk hoor, zo'n compleet andere taal in klank, geschrift en grammatica! Maar we zetten door en kunnen ondertussen basisgesprekjes voeren.

Na de les ga ik meteen door naar Jemima. Als ik aankom, zie ik twee mannen voor de deur staan. Zij komen voor een reparatie. Met mijn gebroken Arabisch en wat hulp van David verwijs ik ze door naar de juiste plek. Vervolgens loop ik naar mijn kamer op de groep "Ruchama" - het kan niet passender - en kijk ik even wat de plannen voor vandaag zijn. Afspraken met de oudere bewoners voor een praatje? Of een medisch advies? Afspraak met groepsverantwoordelijke of met Lana, de manager? Ik zie dat er twee afspraken gepland staan. Ik leg de eenvoudige dossiers die ik de afgelopen twee jaar samengesteld heb vast klaar en ga eerst nog even langs de groep Lemuel. Daar staat altijd rond elfen de koffie klaar en doe ik vaak een rondje langs de kinderen. Ik luister naar longen, kijk in kelen en oren, bespreek actuele vragen over bijvoorbeeld de medicatie van de kinderen of hun klachten.

Vandaag bekijk ik M. wat beter. Hij heeft last van epilepsie en de afgelopen maanden heeft hij erg veel aanvallen gehad. Hij is in en uit het ziekenhuis gegaan en zijn medicatie is steeds weer aangepast. Het blijft een zoektocht naar de juiste medicatie. En daarnaast een kwestie van goede verzorging van deze jongen met een zeer verzwakte weerstand. Ik heb bewondering voor het personeel! Zij zorgen voor deze jongen met liefde en aandacht en denken steeds weer mee over de beste aanpak voor hem en het juiste contact en overleg daarbij met zijn ouders. M is een deel van de tijd overdag op Jemima, maar ook vaak 's nachts. We bespreken nogmaals zijn medicatie en ik check zijn medicatielijst. Ik ben blij met B, die de medicatie accuraat verstrekt en bijhoudt wat in en uit gaat. Soms overlegt hij met mij als een bepaald medicijn niet voor handen is of niet begrepen wordt.

Ik krijg een heerlijk kopje koffie... en een stroopwafel uit Nederland van een aantal aardige gasten dat in het gastenhuis van Jemima verblijft en vervolg mijn weg. Vaak ga ik rond deze tijd helemaal naar beneden in het gebouw waar een deel van het personeel pauze houdt. Hier wordt Arabisch gesproken, Arabische koffie en thee gedronken en pita met humus gedeeld. Op maandag wordt er een bidstond gehouden. De bidstond is opgezet door één van de Nederlandse vrijwilligers. We bidden voor wat ons bezig houdt, voor Jemima. Het is indrukwekkend om in drie verschillende talen en met mensen uit verschillende culturen te bidden. De ene keer met veel mensen, veel inspiratie en veel woorden... De andere keer met bijna niemand en verstillend of afgeleid... Ik herinner me dat na de dood van Samech deze plek van gebed veel bezocht werd en troost gaf en we samen onze hulp zochten bij God. Wat belangrijk zo'n moment te hebben elke week, als basis voor het mooie werk dat gebeurt in Jemima.

Als ik weer op mijn kamer kom en de dossiers bijwerk, blijkt dat beide afspraken niet doorgaan... verzet of vergeten... Part of life here... Er kan veel, er kan ook veel zomaar niet doorgaan ☺. Ik heb in dit deel van de wereld opnieuw geleerd te leven in het moment, NU. Genieten van wat er is, soms dromen van wat je zou wensen in de toekomst en dan weer snel terug naar wat je hand vindt...

Ik maak een afspraak met één van de groepsverantwoordelijken en neem mezelf voor om thuis de psychiater nog te bellen om mee te denken over enkele autistische bewoners.

Daarna ga ik naar huis en sta ik klaar voor medische vragen via WhatsApp of een telefonisch gesprek.

Mijn dagje Jemima.

Roechama Mast-Harwig.

Ik mag naar Jemima komen!

Augustus 1992: Ik verkoop mijn auto en zeg de huur van mijn flatje op. Ik mag naar Jemima komen! Mijn ouders staan niet te juichen dat ik ga, want het is nog onrustig in Israël, zo vlak na de Golfoorlog. Maar ik heb er zin in. Altijd al iets willen doen als ontwikkelingswerker of vrijwilliger bij een goed doel en toevallig of niet, via Akke Vonk hoor ik van Jemima. Vrijwilligers zijn van harte welkom, zeker als je een jaar wil blijven om voor kinderen met diverse beperkingen te zorgen. Eind september begint mijn jaar. En dat jaar werd niet zomaar een jaar.

Vijfentwintig kinderen, tieners in diverse leeftijden met elk hun eigen verhaal. Schrijnende verhalen van mishandeling, verwaarlozing en medische wonderen. Ik mag voor meerdere kinderen zorgen. Afhankelijk van het aantal vrijwilligers zorg ik voor 3 tot 6 kinderen. Van 's morgens 7 tot 's avonds 8, met een kleine pauze in de ochtend of in de middag, zes dagen in de week. Het klasje draaien was niet voor mij, dus 's morgens na het ontbijt de eetzaal en de wc's schoon maken en alle vloeren dweilen. Of na de eetzaal een uurtje vrij, zodat ik 's middags inzetbaar was voor het spelen en toezichthouden terwijl er ook nog thee en koffie gezet moest worden.

Al snel spreek ik wat woordjes Arabisch, gelukkig begrijpen de meeste kinderen ook gewoon Nederlands. Of Engels, want al snel spreken we bijna standaard Engels met elkaar, omdat Auntie Ruth ook bij ons werkt - in de keuken ter ondersteuning van tante Heleen. Zelf brood bakken, karnemelk en yoghurt maken. Groente wassen en snijden en elke dag weer van weinig iets te eten maken. De soep van zondag was het makkelijkst: alle restjes in de pan en water erbij. Koken maar en de soep is klaar! En soms weinig te koken omdat er begrafenisrijst is...

Mijn jaar Jemima heeft hoogte- maar ook dieptepunten gekend. Vele emoties zijn voorbij gekomen. Boosheid omdat er soms besluiten werden genomen die ik niet snapte. Frustratie omdat niet alles kon wat eigenlijk wel moest. Onbegrip over de enorme stapels stinkende was beneden in de gang. Verwondering over de slechte medische zorg in Bethlehem. Blijheid omdat we weer water hadden, de wc's dus weer doorgespoeld konden worden en de kinderen weer gewassen konden worden. Omdat er weer Hollandse kaas was of hagelslag! Opgewektheid omdat Sister Emmanuela - met vier kinderen aan haar hangend - haar entree deed in de eetzaal. Marchaba! Marchabteen! Lol omdat iedereen genoot in het badje vol water; nog zie ik Samech uit zijn dak gaan in het badje boven. Naar Jeruzalem met Baha en Heleentje (sorry David!.) Een muis die alweer via de trap buiten probeerde te ontsnappen.

Als vrijwilligers onderling waren er goeie gesprekken, huilbuien, verhuizingen, nieuwe kennismakingen en gedeelde smart over van alles en nog wat dat er in Jemima gebeurde. Vertrekfeestjes, verjaardagen, feestdagen. We hebben ook genoeg gevierd. Je vrije zondag naar de kerk of juist niet omdat "even niks" ook soms lekker was. Brieven van thuis en

sporadisch een telefoontje. Een pakketje met lekkere Hollandse dingen. Een andere wereld, ver van huis. Op je vrije dagen een paar dagen weg, Israël verkennen.

Nu - 25 jaar later - kan ik terugzien op een bewogen jaar. September 1992 - september 1993 zal voor mij altijd een bijzondere periode blijven. Ik heb mezelf leren kennen en hier de basis gelegd voor keuzes die ik later in mijn leven heb gemaakt.

Ina Snier

U hoeft niet op de volgende nieuwsbrief te wachten om het laatste nieuws over Jemima te lezen. U kunt ons volgen via onze website www.jemima.nl en via onze Facebookpagina, die u kunt vinden via nl-nl.facebook.com/Beit.Jemima

Steun het werk van Jemima!

Nieuwsbrief ontvangen?

Hebt u de Jemima Nieuwsbrief gekregen of ergens meegenomen, maar wilt u hem voortaan zelf ontvangen? Dit kan per e-mail of per post. U kunt zich via de Jemima website aanmelden of per post. Zie de Colofon voor het postadres.

Oktober

5 Rana Darwish (Ruchama)
9 Mohamed (Jachin)
27 Rana (Eber)

November

17 Rasha (Ruchama)
29 Hanien (Kezia)

December

7 Khulud (Ruchama)
19 May (Kezia)

Financiële adoptie

Toen ik jongvolwassen was, is er een leeftijdsgenoot vrijwilliger geweest in Jemima. Bij het zien van die beelden begon mijn "liefde" voor Jemima. Ik wilde naar Israël en eventueel iets doen voor Jemima. Al snel daarna kreeg ik verkeering, trouwde ik en kreeg kinderen. Jemima was ver weg gezonken in die tijd.

Ruim twee jaar geleden besloot een vriendin om in Israël te gaan werken. Ze liet toen een filmpje van Jemima zien. Mijn liefde voor Israël en Jemima werd weer aangewakkerd. Toen ik twee jaar geleden naar een week van de NEM ging ontmoette ik daar een werker bij Jemima en zocht haar op toen ik dat jaar in oktober mijn vriendin bezocht. Inmiddels werkt die vriendin bij Jemima.

Mijn verjaardag zat er aan te komen en ik niet wist wat ik moest vragen, kwam ik op het idee om een kindje van Jemima te ondersteunen. Ik kon dan vanuit Nederland iets doen voor één kind. Deze kinderen zijn ook door onze God gemaakt en ik vind ze waardevol! Sinds vorig jaar ondersteun ik Samech. Als gezin sturen we soms een kaart of een foto. In mei van dit jaar waren we als gezin in Israël. We zijn toen een dagje naar Beit Jala geweest om mijn vriendin Emma te bezoeken en tevens om Samech te ontmoeten. Voor hem hadden we een cadeautje meegenomen. We zijn met hem naar buiten gegaan en hebben daar een poos met hem gespeeld. Via Emma wist ik dat hij van geluiden hield als het schuiven van stoelen etc. Dus kochten we speelgoed met geluid voor hem. We hebben als gezin genoten van de ontmoeting.

De lach op zijn gezicht en het gierende lachje was erg mooi! Vorige maand kregen we nog een foto van Samech. Deze heeft een mooie plek in onze huiskamer naast ons andere sponsorkindje.

We bidden voor hem en voor de werkers en bewoners van Jemima.

Hermien van der Wier

Onjuiste adressering

Na het verzenden van de Jemima Nieuwsbrief, ontvangen wij met regelmaat een aantal retourzendingen. Het is jammer dat u de Nieuwsbrief dan moet missen. Gaat u verhuizen? Geef uw nieuwe adres dan door aan ons secretariaat (info@jemima.nl). Wilt u de nieuwsbrief digitaal ontvangen in plaats van een gedrukte versie? Laat het ons weten. Bij voorbaat hartelijk dank.

Colofon

Jemima is een Christelijke instelling in Beit Jala (bij Bethlehem) in Israël (Westoever, Palestijnse Autoriteit) voor Arabische kinderen en jongeren met een verstandelijke en/of lichamelijke beperking.

Contact Stichting Jemima

Email: info@jemima.nl
Internet: www.jemima.nl

Secretariaat Jemima

Vlinderparkweg 100
7423 SE Deventer
Tel. 0570-789 697 / 06-15020333

Postadres Jemima in Beit Jala

House Jemima, P.O. Box 1568
Jerusalem 9101402, Israël
Telefoonnummer: 00-972-2275 0044
Email: info@beitjemima.org
Internet: www.jemima.nl

Giften

Als u ons werk wilt steunen, kunt uw bijdrage storten op bankrekeningnummer NL53 RABO 0367 5075 60 t.n.v. de Stichting Jemima, Nieuwerkerk aan den IJssel

Legaat

Indien u het werk van de Stichting Jemima testamentair wilt gedenken, gebruik dan de volgende formulering: "Ik verklaar te legateren aan de Stichting Jemima te Nieuwerkerk aan den IJssel de som van €, vrij van rechten".

Publiciteit

Aanvragen voor presentaties, folders en/of Nieuwsbrieven s.v.p. bij ons secretariaat of info@jemima.nl

Inlichtingen

Algemeen en vrijwilligerswerk: info@jemima.nl
Financiële adoptie: adoptie@jemima.nl

Redactie

Jan Wannink

Vormgeving

www.studiospankracht.nl

Drukkerij

www.grafischcentrumdetoren.nl

Verhuizing

Wilt u ons bij verhuizing uw nieuwe adres doorgeven?